तद्वै धनुस्त इषवः स रथो हयास्ते सो ऽहं रथी नृपतयो यत आनमन्ति ।
सर्वं क्षणेन तदभूदसदीशरिक्तं भस्मन् हुतं कुहकराद्धमिवोप्तमूष्यां ॥ २१ ॥

राजंस्त्वयानुपृष्टानां सुहृदां नः सुहृत्पुरे ।
विप्रशापविमूढानां निघ्नतां मुष्टिभिर्मिथः ॥ २२ ॥
वारुणीं मदिरां पीत्वा मदोन्मथितचेतसां ।
अजानतामिवान्योन्यं चतुः पञ्चावशेषिताः ॥ २३ ॥
प्रायेणैतद्भगवत ईश्वरस्य विचेष्टितं ।
मिथो निघ्नन्ति भूतानि भावयन्ति च यन्मिथः ॥ २४ ॥
जलौकसां जले यद्वन्महान्तो ऽदन्त्यणीयसः ।
दुर्बलान् बलिनो राजन् महान्तो बलिनो मिथः ॥ २५ ॥
एवं बलिष्ठैर्यदुभिर्महद्भिरितरान् विभुः ।
यदून् यदुभिरन्योन्यं भूभारान् संजहार ह ॥ २६ ॥
देशकालार्थयुक्तानि हृत्तापोपशमानि च ।
हरन्ति स्मरतश्चित्तं गोविन्दाभिहितानि मे ॥ २७ ॥
एवं चिन्तयतो जिष्णोः कृष्णपादसरोरुहं ।
सौहार्देनातिगाढेन शान्तासीद्विमला मतिः ॥ २८ ॥
वासुदेवाङ्घ्रिनुध्यानपरिवृंहितरंहसा ।
भक्त्या निर्मथिताशेषकषायधिषणो ऽर्जुनः ॥ २९ ॥
गीतं भगवता ज्ञानं यत् तत् संग्राममूर्धनि ।
कालकर्मतमोरुद्धं पुनरध्यगमद्विभुः ॥ ३० ॥
विशोको ब्रह्मसंपत्त्या संछिन्नद्वैतसंशयः ।
लीनप्रकृतिनैर्गुण्याद्लिङ्गत्वादसंभवः ॥ ३१ ॥